

constateert zij verder — haar gedachten vliegen in dit allerzonderlingst moment: „Cardozo bedriegt me.” In een oogwenk zijn haar plannen gesmeed. Hier is een kans, eindelijk een kans, om het hem betaald te zetten. Een middel misschien, om carrière te maken. Wat zal zij langer het werktuig blijven van dien ordinair scharrelaar, die haar listen gebruikt, om goedkoop te geraken tot belangrijke acquisities en haar jonge schoonheid om er zijn lust aan bot te vieren. Deze mensch, hier aan haar zijde, is rijk, heeft zin voor kunst; in de verte rijst al het beeld van een eigen zaak, van een zelfstandig leven uit eigen verdiensten, los van de kluisters van Cardozo...

Nerveus trilt Rupelmonde's fijne, magere hand om den ivoeren knop van zijn wandelstok, waarop hij leunt, terwijl zijn andere hand een ranke vrouwenpols aanraakt, die de schaal met een dof klopje op een gepoelitoerde tafel plaatst. Een lang vergeten warmte jaagt door zijn bloed, zijn hartslag versnelt, de vrouwenoogen, die even welvende boezem, in een verlokken nabijheid, die bloedroode lippen, dat: samen bekijken, dat zwijgen en wachten, en wachten en zwijgen. — het roept verborgen krachten op, waaraan hij niet meer ontkomt. En dán, achter in zijn hersens die ééne, bedwelmende wetenschap: het avontuur is dáár, het onbewust gezochte, het bevrijdende....”

In Rosa wekt het geval een dollen, dartelen overmoed. Al haar te lang versmadede koketterie, richt zich omhoog, haar vrouwelijke ijdelheid, zoo zéér veronachtzaamd door Cardozo, den man, die alleen maar haar meester begeert te wezen, gevoelt zich.... na zooveel wachten.... eindelijk weer eens gevleid. En zij geeft beweging aan het sierlijk en gevaarlijk spel, door tegelijkertijd af te breken en voort te zetten, door terug te treden en aan te moedigen. Behendig wijkt zij achteruit, als ontvlucht zij bij voorbaat zijn liefkoozingen. Maar zij heft de schaal op, — het jaren gekoesterde verlangen van van Rupelmonde, zij heft hem op, hoog boven haar hoofd. En dán, terwijl zij den porceleinen schotel nog laat trillen in de uitgestoken hand, op gevaar dat hij te gruizel zal vallen, brengt zij de kleine lippen bij het oor van haar vereerder: „Zou 't niet beter zijn, als we-n-'m s a m e n thuis brachten? Zoo'n kostbaarheid eischt wel wat meer zorg, dan die van een verstrooide ouwe heer!” —

De secretaris van Loftinge ware geen edelman geweest, met een galant verleden, als hij den wenk niet begrepen had. Hij heeft haar vrije hand al in de zijne, hij kijkt al ondeugend in haar streelende zwarte oogen. — „Wanneer we samen de Schaal naar huis brengen, dan moeten we toch eerst onze krachten wat versterken; wat denk je, Rosa, van een klein, intiem diner? — Vluchtig slaat ze haar ranke arm op zijn schouder: „Dol!” roept ze uit, haar wang vlak bij de zijne, maar zónder dat die de zijne heeft beroerd. — Dan tipt ze behendig weg, om zich te kleeden, wonderlijk rap zich bewegend tusschen de vele, breekbare waar. —